

Een getatoeëerd
geheugen

Een getatoeëerd geheugen

Ralph P.M. de Wit

Schrijver: Ralph de Wit

Coverontwerp: Foto van een schilderij van
Jochem Bakker bij Ralph thuis in Maastricht

ISBN: 9789402161946

© Ralph P.M. de Wit

*“ Blackbird singing in the dead of the night
Take these broken wings and learn to fly
All your life
You were only waiting for this moment to be free “*

- Paul McCartney, The Beatles -

Een getatoeëerd geheugen

Ik ben gisteravond een broodje gaan eten in de plaatselijke broodjesbar, in het donkere steegje vlak achter de tattoo shop. Ik mag daar gewoon naar toe, naar horeca in de hoedanigheid van een eenvoudige broodjeszaak, er is geen enkele verordening die mij dat verbiedt. Mijn contacten met politie en justitie beperken zich slechts tot vermetele discussies over snelheidsbekeuringen en het weggelopen hondje van de buurman.

Mijn snelle bolide parkeerde ik op loopafstand. Er was een goed verlicht plaatsje vrij onder een imposante boom twee straten verderop. Twee jonge vrouwen, beiden in een modieuze jas, bewonderden de aerodynamische vorm van mijn vervoermiddel. Amechtig giechelend stonden ze toe te kijken hoe ik uitstapte. Ik keek ze vluchtig aan, zag in een flits dat ze allebei uitermate geschikt waren om mannen het hart en de hormoonspiegel op hol te jagen. De eerste aanblik van de uiterlijke schoonheid van vrouwen, de focus op hun zandloperfiguur, het is van een zelfde orde als de gestroomlijnde vorm van een sportwagen.

Ik had verder weinig belangstelling voor beide jongedames, liep hen terloops voorbij, vergat hen zelfs hartelijk te begroeten. Mijn gedachten waren elders. De hele week had ik bitter weinig digitale berichten van de vrouw van mijn wilde dromen, van mijn blonde hartendief ontvangen. Ik concludeerde dat haar aandacht voor mij in rap tempo afnam, ze liet me steeds meer ronddolen in mijn eigen overpeinzingen. Bovendien liet ze mij de godganse dag een tas vol natte dromen met mij mee slepen.

Ze is een uitdagende vrouw met een vurige blik en

vrijpostige handen. Liefst zou ik haar met mijn sterke bovenarmen tegen een schemerige muur aan drukken, haar grijze tuniek van het bovenlijf scheuren, mijn tong onstuimig langs haar hals naar beneden laten glijden. Ik zou wild en woest in vijftig verschillende tinten de liefde met haar bedrijven, variërend van bloedrood tot zuurstofarm blauw. Wie het zo wil hebben kan het zo krijgen.

In de broodjesbar werd ik amicaal begroet door de uitbater, een gekleurde mede-Nederlander met een Noord-Afrikaans accent en een kek honkbalpetje op. Dit was een horecazaak waar enkel verse ingrediënten gebruikt werden en je bovendien het idee kreeg dat er in de bereiding van het broodje en het beleg nog artisanaal te werk werd gegaan. Kleinschaligheid speelde in die gedachte een grote rol, ook met betrekking tot de sfeer en de gezelligheid van het etablissement in kwestie.

Ik nam een broodje garnalen, mijn favoriete keuze. Rijk gevuld, waardoor er tijdens het happen diverse substanties tussen het broodje uit floepten. De kleine zeediertjes, gewenteld in een heftig remouladesausje, dropen langs mijn kin en op mijn kleren. Zou ik die vieze vlekken nog uit mijn lederen bomberjack krijgen, een aandenken van mijn recente bezoek aan Berlijn? Ik zou 'Oma weet raad' weer moeten raadplegen, mijn reeds vergeelde huishoudbijbel met praktische tips.

Een visboer had mij ooit verteld dat sommige soorten garnalen het eerste levensjaar vrouwelijk waren en daarna mannelijk werden. Hieruit bleek dat Moeder Natuur toch heel wat vreemde schepsels op deze aarde had doen ontstaan. Maar dat wisten we natuurlijk al. Ik zag de

voorbeelden dagelijks om mij heen, het verraste mij niet meer. Om het in religieuze termen te formuleren: de Heer heeft wonderbaarlijke en curieuze kostgangers.

In de jaren zeventig hadden Koot en Bie, destijds nog bekend onder de naam 'Het Simplistisch Verbond', een top-10 hit met het carnavalsliedje 'Zo stoned als een garnaal'. Blijkbaar riep dit kleine zachtroze schaaldiertje, dat die kleur overigens pas kreeg na het koken, bij hen associaties op met verwaasdheid en het onder invloed zijn. Ook het negatief bedoelde spreekwoord 'een geheugen als een garnaal' was in bepaalde contreien redelijk ingeburgerd. Een garnaal leek inderdaad een beetje sloom en vreemd.

Bij terugkomst thuis zag ik op de televisie dat onze nieuwe minister van Buitenlandse Zaken, de in mijn geboortestad Maastricht opgegroeide Frans Timmermans, ervoor pleitte om de Duitse taal beter te beheersen. Onze oosterburen zijn een belangrijke handelspartner voor ons, dat zouden we terdege onder ogen moeten zien en ons moeten realiseren goed in hun eigen taal met hen te communiceren. Als Sylvie van der Vaart, samen met Yolenthe onze nationale voetbalvrouw, het vloeiend spreken en zuchten kan, waarom onze meest talentrijke zakenlieden dan niet?

L'italiano è la lingua dell'amore. Enkel de Fransen denken daar anders over. Luisterde je naar de opera's van Verdi en Puccini, dan hoorde je de Italiaanse zinnenprikkeling in elke aria. Duits daarentegen behoorde bij operettes, de pulp van 'Im Weissen Rössl'. En uiteraard bij klungelige natuurfilmpjes uit Tirol, waar de slipjes van oudsher aan de Alpentoppen hingen. Alhoewel, toch was

dat met betrekking tot het Duitse taalgebied niet helemaal het geval. Nee zelfs ietwat benevens de waarheid.

Nam men bijvoorbeeld de stap naar de ‘Liebestod’ van Wagner en ‘Ein ewiges Ratsel will ich bleiben, mir selbst und anderen’ van Ludwig van Beethoven, de erkende minnaar van de maneschijn. Dat riep andere associaties op, een onversneden romantisch gesnik aan de borst van een geliefde. En een woord als ‘Weltschmerz’ was zo ongeveer het mooiste woord dat ik kende, afkomstig uit de Heimat, het land van Hals und Beinbruch, Grüss Gott en Zwei Bier.

“Het leven is een fuik”, dacht ik, terwijl ik thuis een wijntje nam met een Limburgs stinkkaasje erbij. “Langzaam glijdt men in situaties waar geen ontsnapping meer uit mogelijk is. Soms laat men zich zelfs als een lam naar de slachtbank voeren, hunkerend naar het ritueel laten vloeien van eigen bloed.” De bedwelmende, verleidelijke ogen van haar wier blauwe jurk ik laatst uitvoerig heb gestreeld, stonden in mijn geheugen getatoeëerd, daar was naald noch tattoo shop aan te pas gekomen.

Het gevoel dat ze mij bezorgde, vooral rond de hartstreek, vond ik op dat moment, terwijl de televisie beelden van de arrestatie van een megalomane kickbokser toonde, angstaanjagend. Het leek alsof Cupido, met een evangelische stem vanuit de Zevende Hemel, galmend als in een lege basiliek, tot mij zei: “De boog kan niet altijd gespannen zijn”.

Van hier tot Tokyo

Japan, het lijkt me niks. Ik hou van sushi, dat wel. De geur van wasabi op rauwe vis maakt me opgewonden en geil, maar verder heb ik helemaal niks met het land van de rijzende zon. Ondanks Ruichi Sakomoto, Haruki Murakami en het feit dat ik niet graag 'nee' zeg. Dat laatste schijnt een Japanse gewoonte te zijn, aldus heeft men mij in het oor gefluisterd.

Ik ga liever naar Frankrijk of Italië, de mediterrane landen van het 'Joie de Vivre' en 'La Dolce Vita'. Heerlijk in de brandende middagzon op een terras, met een glas pastis of grappa in de aanslag, een stokbrood, panini of bruchetta binnen handbereik. Keuvelend over het leven in al haar facetten, over de verhuftering en Volendamisering van ons eigen kikkerlandje en over het snot en stoempen van het hedendaagse wielrennen in Tour en Giro. De vrouwen zijn in die landen bovendien hartstochtelijk en gepassioneerd, vaak zelfs ongeremd. Liefhebben is daar nog een werkwoord.

In een Japans verhaal las ik ooit: "Velen weten niet eens hoe zalig het is om van niemand te houden". Dat is niet de juiste levensvisie, is mijns inziens een fatalistische verpaupering van de interactieve contacten van de mens, zowel geestelijk als lichamelijk. Nee dan in het onvervalst Italiaans, waar men zegt: "Tira più un pelo di figa che un carro di buo". Ik zal het niet vertalen, het is enigszins scabreus, maar zo zijn vrouwen, zo willen de mannen.

Een geliefde mee in de koffer, dat lijkt me een droom van een reis. Dat schept meteen de gelegenheid om samen die koffer in duiken, er is geen snorkel of duikbril voor nodig,

de kreukzones neemt men voor lief. Simpelweg van elkaar genieten, de hele nacht besteden aan drie basale emoties voor prille liefjes: samen lachen, huilen en klaarkomen. In willekeurige volgorde. Een ideaal recept voor een onvergetelijke nacht die niet lijkt te eindigen.

Liefde moet groeien alvorens te bloeien. Een oud spreekwoord luidt weliswaar: 'Afstand doet liefde groeien', doch Japan ligt aan de andere kant van de wereld, ver voorbij de einder. Bedenk daarbij: er zijn geen pieken zonder dalen. Daar waar Cupido zijn pijlen op afvuurt zal het bloeden, dat is niet te vermijden. Maar de wond zal helen, het hart zal groeien en sterker worden, het is tenslotte een spier en die kan getraind worden. Op den duur is een blik in de ogen genoeg voor vergeving en de daarop volgende heftige vrijpartij. Dat is beslist geen Japans grapje.

Tot slot: elke man dient een lederen jasje en een Ray-Ban te bezitten. Net zoals een vrouw niet zonder een paar hoge hakjes en zijdezachte lingerie kan. En als tip: kijk tijdens een wandeling met een dierbare geliefde door het broeierige bos nooit om, het verhaal van de vrouw van Lot is alom bekend. Men zou niet de eerste zijn die nog één keer omkijkt en voor altijd versteend achter blijft.

De hunkering

De heftige carnavalsdagen zijn voorbij, het is een ware slijtageslag geweest. Ik wil graag ingaan op een vriendelijk voorstel om een algehele détox te ondergaan. Gezien de aard van haar opleiding moet het geen enkel probleem zijn, dat ze me daarbij helpt en mij liefdevol bij de hand of de neus neemt.

Ik heb het al eerder gememoreerd: ik heb het vermoeden dat jij net zo bent als ik. Een warm en sympathiek knuffeldier met veel fantasie en een hart dat barsten vertoont van geharde romantiek. Ik heb telkens met smacht op al je reacties zitten wachten. Elke dag klik ik meermaals met mijn muis op mijn inbox en absorbeer je woorden als een kurkdroge spons die met water in aanraking komt. Ik word er vrolijk van, loop af en toe blootvoets naar buiten om een vreugdedansje te maken.

In jou zie ik een geestverwant die net als ik woordjes dirigeert en ze laat dansen op een dun koord, een gevaarlijk koord dat enige kunst van het balanceren vergt. Maar dat niet alleen: je bent een schip dat ik graag mijn haven binnen zou laten varen. Als je bij mij aangemeerd bent, zal mijn haven afgesloten worden voor het andere vrachtverkeer. Ik beloof je: ik gun je een kijkje in de hemel, een buitenbeeldervaring.

Toen een andere vriendin laatst koeltjes “au revoir” tegen mij zei, aan het eind van een winterse dag, voelde ik een vlag van nostalgie en genegenheid in me opkomen. Ik zag haar vermoeidheid en verdriet, haar smokey eyes en rook haar Chanel. Dat zijn de dagen die ik koester. Ik wil jou ook koesteren, liefst aan mijn borstkas.

Je hebt iets zachtaardigs, bent empathisch. En je bezit ook iets frivools, dat trekt mij enorm aan. Dit zeg ik niet als een ondeugende man, maar als een groot kind dat met een verbaasde blik de wereld in kijkt. Jij hebt nog dromen, dat zie ik aan het krullen van je mondhoeken als je glimlachend in de camera kijkt.

Je foto's zijn pareltjes van zinnelijkheid, ik zou er het liefste eentje uitkiezen en in posterformaat laten afdrucken. Wie schoonheid heeft dient die te etaleren en niet voor zichzelf te houden. Schoonheid heb je niet voor jezelf, maar voor je medemens. Ik sta perplex van jouw schoonheid.

Zijn je lippen om te zoenen, of is je mond bij uitstek de plek waar je verbale woordenstroom het lichaam verlaat? Je wonderwoordjes, waar ik tevens dromen van vouw, zijn zoete snoepjes voor mijn ziel. Ik stop ze in mijn mond, sabbel er op en laat ze langs mijn gehemelte glijden. We houden beiden van zoetigheid, dat maakt ons gelijkgestemden.

Ik weet het, mijn bijvoeglijke naamwoorden zijn soms onbeholpen. Ze trillen van adoratie, van emotie en van doordrenkte, onderhuidse spanning. Ze zijn verleidelijk, zo zijn ze ook bedoeld, en breekbaar. Het wordt hoog tijd voor een ontmoeting. De détox is slechts een excuus, opkomende verliefdheid is de werkelijke aanleiding.

Mijn kroontjespen lekt nu al van lichtzinnigheid bij de gedachte jou te beleven. Ik kan niet anders dan lijfelijk met jouw stem en je fijne motoriek geconfronteerd te worden om je beeld compleet te maken. Het lijkt me verrukkelijk om jou met je handen door je prachtige haardos te zien gaan, om er verdwaasd bij te kijken. Ik wil je kussen, jouw

lippen masseren met de mijne. Soms leen ik zelfs jouw woorden. Ik wil je kachelkje zijn, je gloedvol verwarmen met mijn aandacht, mijn tederheid, mijn strelingen.

In je laatste, erg persoonlijke bericht, ik heb het vannacht onder mijn kussen bewaard, schrijf je dat je het momenteel buitengewoon druk hebt. De omstandigheden nopen je tot kunst- en vliegwerk, zowel zakelijk als persoonlijk. Toch wil ik niet te lang wachten, want wachten maakt het verlangen ondraaglijk groot.

Laten we elkaar gewaarworden zoals het hoort, op een manier waarbij we elkaar in de glinstering van de ogen kunnen kijken, wegdromend in elkaars ziel. Daarna zal ik geen brieven of dromen meer bloggen, alle fervente lezers ten spijt, de woorden zullen dan enkel nog voor jouw engelachtige ogen bedoeld zijn.

Een bankje in het park

Ik zocht er al een tijdje naar. Nu heb ik eindelijk een stil en ingenieus plekje gevonden om rustig en geconcentreerd na te denken over het leven, zonder gestoord te worden door mens of massa. Het is een stekkie in een koele, donkere kerk die niet meer in gebruik is, op een stenen trap aan de voet van een beeld van de maagd Maria.

Ik hou van maagden, vooral van religieuze maagden in azuurblauwe gewaden. Niet zozeer dat ik ze hun vlies wil ontnemen, maar vanwege hun reinheid, hun ongereptheid, hun eerbaarheid, die je als ultieme schoonheid in hun ogen weerspiegeld ziet. Het geeft me een warm gevoel van binnen, het is mijn zwijgend genot.

Maandenlang heb ik weinig geschreven, ik kwam slechts in de publiciteit met heruitgaven van mijn wetenschappelijke verhandelingen. Langzamerhand word ik gek van gebrek aan inspiratie en de daaruit voortvloeiende besluiteloosheid. Zodoende vul ik mijn dagen met contemplatie in de koelte en de mystiek van een kerkgebouw en door 's avonds uitbundig te offeren aan Bacchus, mijn favoriete God.

Ik besef het, het leven is moeilijk als je een ongeladen wapen bent dat aan geen enkele oorlog mag deelnemen. Zeker als je op een leeftijd bent waarop je tegen curieuze patronen aanloopt, ze lijken op signalen van buitenaardse wezens, die je leven op eigenaardige wijze beïnvloeden. In buitenaardse intelligentie ben ik nooit zo geïnteresseerd geweest, omdat ik de aardse intelligentie al wonderlijk genoeg vind.

Ik zit elke avond in hetzelfde chocoladebruine café, met

telkens een ander zwaarlijvig boek om te lezen. Ik wijd mijn tijd daar aan de Letteren. Lezen is voor mij een manier om te verdwijnen in de tekst, in de gedachten van een ander. Ik zit aan de bar, praat soms tegen mijn boek en tegen niemand in het bijzonder, draai mijn ogen in een vreemde hoek als ik nogmaals een gerstenat bestel.

De stamgasten om mij heen roken alles wat brandbaar is, hetgeen ik ondanks mijn chronische bronchitis voor lief neem. Ik zwaai de andere gasten regelmatig toe. De barman met snor vraagt om de haverklap wat ik wil drinken, doch op een toon alsof ik zijn oude vijand van de middelbare school ben. Hij is niet sympathiek, eerder een zelfingenomen Iulhannes. Zulke mensen zijn er ook. Teveel zelfs.

Naast me hangt er aan de muur een radiator die een te droge, klamme hitte afgeeft, hij heeft een lelijke kleur. Erboven hangt een schilderij van Gustav Klimt, een reproductie uiteraard, de legendarische kus. Zelf vind ik de pose op het beroemde schilderij obscene mooi. Ik ben van mening dat het iets weg heeft van de Rafaëlieten, met klassieke waarden als schoonheid en geruststelling, soms onversneden romantisch.

Terwijl ik op mijn barkruk zit bekijk ik door het grote raam aan de straatzijde het leven van een afstand. Ik zie allerlei tweevoeters passeren, in verschillende tempo's. Drie soorten: man, vrouw, kind. Sommigen lopen hand in hand, hebben plezier, kwebbelen dat het een lieve lust is. Anderen lopen alleen, hebben hun focus enkel gericht op hun telefoon met touch screen, stralen aanbidding uit voor het wellicht Koreaanse toestel.

Op het einde van de avond overhandigt de barman, ik zie

zweetdruppels op zijn jaren zeventig pornosnor, me de rekening, terwijl hij me vuig aankijkt. De gedachte spookt door mijn hoofd: het leven is een geschenk, maar ik heb nooit de tijd genomen om het cadeaupapier er af te halen. Het wordt me zwaar te moede, de hoeveelheid geconsumeerde alcohol heeft teveel vat op mijn stemming. Ik heb niemand om aan te raken en niemand om te kussen.

De dag erna loop ik 's ochtends, op weg naar het koele kerkgebouw, door het park dat baadt in een aangenaam lentesonnetje. Ik hoor de vogeltjes fluiten, zie kinderen spelen met een voetbal. Een nette jongedame, het haar in een paardenstaart, zit op een bankje in het park een lijstje te maken, met pen en papier. Waarschijnlijk iets van 'Things to do' of zo, een paar kattenbelletjes als geheugensteun.

Ze draagt een vrolijk voorjaarsrokje met felle bloemetjes er op. Haar benen wijken meer dan een paar centimeter uit elkaar, waardoor de randen van haar panty's met jarretelles zichtbaar worden. Ik bestudeer haar, ze is stijlvol, heeft een vrouwelijk uiterlijk met de rondingen daar waar ze horen. Ze spreidt iets ondoorgrondelijks tentoon, iets ontastbaars dat me verwondert. Ze is als een tatoeage op het water, die zelf niets prijsgeeft aan de kennersblik.

Ze zou mijn starende aanblik als ongemanierd kunnen opvatten, maar nee, als ze opkijkt lacht ze me vriendelijk toe. Het is een trage glimlach, die in haar ogen begint, aan de uiteindes van haar mondhoeken trekt, tot de schoonheid van haar gezicht met een stralende, intieme verrukking wordt voltooid. Bijna deins ik terug van haar plotselinge en spontane warmte. Mijn hart bonst.

Ik doe een stap naar voren, zet mijn zonnebril af en laat mijn bekende verleidelijke glimlach een paar seconden voor haar bungelen. Ik vraag met zachte, geïnteresseerde stem wat ze zoal doet in het leven, wat haar gedurende de dag bezig houdt. Op dat moment beseft ik plotsklaps dat ik compromissen wil sluiten omwille van de liefde.

Een vinger op mijn oog

Bij nader inzien bleek dat de nette jongedame met paardenstaart, die zo bevallig glimlachend op het bankje in het park zat, getrouwd was. Ik hecht aan mijn stellingname: men dient van andermans bier en van andermans vrouw af te blijven. In die volgorde. Die ene ontmoeting was onze eerste en onze laatste. Ondanks haar fonkelende manier van lachen en haar vrolijk voorjaarsjurkje met bloemmotief.

Diezelfde dag, graspollen dwarrelden onzichtbaar door de lucht en deden mij regelmatig niezen, zat ik om twee uur 's nachts in mijn eentje in mijn vertrouwde kroeg aan de bar. De nacht was altijd de mooiste oplossing voor de dag, zeker voor de dagen van lawaai, zoals die vooraf gingen aan de inhuldiging van onze nieuwe koning en zijn temperamentvolle echtgenote.

Bovendien groeit creativiteit het beste op de mest van je verdriet en je eenzaamheid. Wie weet brak voor mij binnenkort een nieuwe creatieve periode aan. Ik had een gedichten-manie gehad, een explosie van psychedelische muzikaliteit en in het verleden tekende ik, leefde ik me uit in keramiek en schreef hier en daar een blog. Overigens niet zonder succes.

Ik nam forse slokken van mijn bier. Aan de andere kant van de bar zag ik een vrouw zitten die ik niet eerder had bemerkt, niet had zien binnenkomen. Haar prachtig hoekig gezicht, met ferme jukbeenderen, viel me op, trok mijn onverdeelde aandacht. Haar groene ogen stonden wijd uit elkaar, ze droeg een modieuze sjaal en had lang donkerblond, golvend haar. Het goudkleurige haar golfde mijn gedachten binnen. Het bedekte haar ranke schouders

en mijn blakende gedachten.

Aandachtig keek ik naar haar terwijl ze aan haar glas Martini nipte. Ik vond dat ze een gezicht had om te verdienen, een hoofdprijs die je kunt winnen in de loterij. De grote hoeveelheid alcohol die ik genuttigd had gaf me moed. Zonder vooraf een openingszin te bedenken liep ik op haar af, mijn tred bleek onverwacht stabiel, de alcohol was geenszins in mijn benen gezakt. Een brede lach sierde mijn gezicht, ik krabde mezelf nonchalant achter de oren.

Nog voordat ik een woord kon zeggen schudde ze haar hoofd heftig heen en weer, alsof ik een politieagent was die haar indringend verhoorde na een verkrachting. Ze weerde me af met haar lichaamstaal. Dit had ik niet ingecalculeerd. Ik trok me terug en ging weer op mijn barkruk aan de andere kant van de bar zitten, gebaarde de barman om nog een bier voor mij neer te zetten. Enigszins vernederd sloeg ik het glas bier in één keer achterover, ad fundum. Wie schetste mijn verbazing, toen mijn glas leeg was kwam ze op me af.

Ze nam zwijgend naast me plaats. In mijn ooghoek zag ik dat ze naar mijn wenkbrauwen zat te kijken, niet subtiel, maar duidelijk en zonder enige schroom of terughoudendheid. Voordat ik het in de gaten had, ze had nog steeds geen enkel woord gezegd, legde ze haar wijsvinger zacht op mijn rechteroog en hield die daar stil. Ik vond dat prettig en besepte in een moment van helderheid dat medelijden de vreselijk verdwaalde broer van empathie is.

Ze overrompelde me nog meer door helemaal niets te vragen. Een zwijgzame vrouw, het komt niet vaak voor.